

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Oboer/182/2013
Identifikačné číslo spisu:	6211201738
Dátum vydania rozhodnutia:	30.03.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Anna Marková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:6211201738.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného Rapid life životná poisťovňa, a. s., Garbiarska č. 2, Košice, IČO: 31 690 904, zastúpenej JUDr. Gabrielom Gulbišom, advokátom, Nemcovej 22, 040 01 Košice, proti povinnej K. L., nar. XX. C. XXXX, bytom J., o vymoženie 15,11 eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Veľký Krtíš pod sp. zn. 9Er/148/2011, o dovolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 19. decembra 2012, č. k. 1/CoE/508/2012-71, takto

rozhodol:

Dovolanie odmieta.
P povinnej nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

Okresný súd Veľký Krtíš uznesením z 10. augusta 2011, č. k. 9Er/148/2011-39 vyhovel námietkam povinnej proti exekúcii.

V odôvodnení súd prvého stupňa uviedol, že preskúmaním poisťnej zmluvy uzavretej medzi oprávneným a povinnou zistil, že spĺňa všetky znaky spotrebiteľskej zmluvy. Na základe tejto skutočnosti preskúmal rozhodcovskú doložku a posúdil ju ako neprijateľnú, pretože bola v hrubom nepomere v neprospech spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany v právnom vzťahu zo štandardnej spotrebiteľskej zmluvy, ktorý vzťah teória a prax označujú za fakticky nerovný, nevyvážený, preto nie je pochybnosť o tom, že takáto rozhodcovská doložka sa prieči dobrým mravom. Súd považoval exekučný titul, na podklade ktorého bolo začaté exekučné konanie, za nespôsobilý, a preto prípadný výkon exekúcie za neprípustný.

Na odvolanie oprávneného Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením z 19. decembra 2012, č. k. 1CoE/508/2012-71 napadnuté uznesenie potvrdil.

Odvolací súd v odôvodnení poukázal na ust. § 50 ods. 1 Exekučného poriadku, § 39, § 52 ods. 1, 2, 3 a 4 a § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvého stupňa, ktorý správne kvalifikoval poisťnú zmluvu, uzavretú medzi účastníkmi, ako zmluvu spotrebiteľskú.

Odvolací súd konštatoval, že bolo povinnosťou súdu preskúmať exekučný titul, pričom možnosť skúmať vykonateľnosť exekučného titulu v ktoromkoľvek štádiu exekúcie vyslovil Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí z 27. januára 1997, sp. zn. 3 Cdo 164/1996 a poukázal aj na rozhodnutie Ústavného súdu SR z 18. februára 2010, sp. zn. III. ÚS 86/2010-19. Dodal, že oprávnenie exekučného súdu skúmať materiálnu vykonateľnosť exekučného titulu vyplýva aj z ust. § 44 ods. 2 a § 58 ods. 1 Exekučného poriadku.

Odvolací súd mal za to, že rozhodcovská doložka začlenená do rámca osobitných zmluvných dojednaní k poisťnej zmluve v danom prípade spôsobuje hrubý nepomer v právach a povinnostiach zmluvných strán, a to v neprospech spotrebiteľa. Ide o nerovný, nevyvážený vzťah, pričom takáto zmluvná podmienka sa prieči dobrým mravom. Ak je neprijateľnou zmluvnou podmienkou rozhodcovská doložka a dodávateľ ju použije, ide o výkon práv v rozpore s dobrými mravmi. V danom prípade rozhodcovská doložka nesleduje zachovanie rovnováhy medzi zmluvnými stranami, naopak vyznieva v neprospech spotrebiteľa, ktorý sa tak dopredu vzdal práva na účinnú právnu ochranu.

Odvolací súd konštatoval, že rozhodcovská doložka je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, a preto bola od počiatku neplatná v zmysle § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, z toho dôvodu exekučný titul vydaný v rozhodcovskom konaní nemôže v danej veci byť zákonným podkladom na vykonanie exekúcie. Ak rozhodnutie, ktoré je exekučným titulom, vydal nepríslušný orgán, potom ide o nulitný právny akt, ktorý v exekučnom konaní nie je možné vykonať. Keďže ani ostatné odvolacie dôvody oprávneného neboli opodstatnené, odvolací súd dospel k záveru, že exekučný súd správne vyhovel námietkam povinného.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal dovolanie oprávnený a navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie odvolacieho súdu ako aj súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Dovolanie je podľa názoru oprávneného prípustné z dôvodov, že sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov (§ 237 písm. a/ O. s. p. účinného v čase podania návrhu), že súdy mu svojím postupom odňali možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p. účinného v čase podania návrhu), že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. účinného v čase podania návrhu) a že ich rozhodnutia spočívajú na nesprávnom právnom posúdení (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p. účinného v čase podania návrhu).

Oprávnený uviedol, že i keď sa v exekučnom konaní vo všeobecnosti nevykonáva dokazovanie, súdy predsa len vykonali dokazovanie listinnými dôkazmi, avšak bez toho, aby nariadili pojednávanie. Tým ho v rámci dokazovania vylúčili z možnosti vyjadriť sa k vykonaným dôkazom s tým, že napadnuté uznesenie považuje oprávnený za nedostatočne odôvodnené. Oprávnený ďalej uviedol, že zmluvná podmienka môže byť považovaná za neprijateľnú, až keď spôsobí hrubý nepomer v neprospech spotrebiteľa. Príkaz oboznámiť sa s konkrétnymi právnymi a skutkovými okolnosťami, potrebnými za účelom zistenia nekalej povahy konkrétnej rozhodcovskej doložky, obsahuje aj spotrebiteľské právo Európskej únie (C-40/08, ASTURCOM).

Z dôvodu nedôsledného dokazovania sa exekučný súd nemohol dozvedieť o obsahu listiny, tzv. „informácie o podmienkach uzatvorenia poisťnej zmluvy“, ktorú poisťovňa na základe osobitného zákona (zákon č. 186/2009 Z. z. o finančnom sprostredkovaní a poradenstve a o zmene niektorých zákonov, predtým zákon č. 340/2005 Z. z. o sprostredkovaní poistenia a sprostredkovaní zaistenia) je povinná evidovať najneskôr od 1. januára 2007 pri každej poisťnej zmluve. Tento dokument obsahuje aj informácie v rubrike „Rozhodcovská doložka“, v ktorej je poisťník oboznámený s právnymi následkami prijatia, resp. odmietnutia rozhodcovskej doložky.

Oprávnený namietal aj nedostatok právomoci súdov vo veci konať, pretože arbitrážny rozsudok má účinky právoplatného rozsudku a ako taký je záväzný pre všetky orgány, vrátane exekučného súdu. Podľa oprávneného aj inak neplatná rozhodcovská zmluva na seba v exekučnom konaní neviazala žiadne

právne následky a skúmanie (ne)platnosti rozhodcovskej zmluvy, resp. doložky v exekučnom konaní nemá žiadnu oporu v relevantných predpisoch.

Oprávnený mal v dovolaní tiež za to, že oba sudy nedostatočne zistili skutkový stav a svoje rozhodnutia založili na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.), keď rozhodcovskú doložku považovali za neprijateľnú, a teda neplatnú podmienku.

V závere podaného dovolania navrhol oprávnený odložiť vykonateľnosť napadnutého uznesenia odvolacieho súdu.

Povinná sa k dovolaniu oprávneného nevyjadрила.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas oprávnený, zastúpený v zmysle § 241 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.) pristúpil k posúdeniu, či dovolanie oprávneného smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol uznesením. V zmysle § 239 ods. 1 O. s. p. je dovolanie prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenských (§ 109 ods. 1 písm. c/) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/. Dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o priznaní (nepriznaní) účinkov cudziemu rozhodnutiu na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 2 O. s. p.).

Napadnuté uznesenie odvolacieho súdu nevykazuje znaky vyššie uvedených uznesení, preto dovolanie oprávneného podľa ustanovení § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. prípustné nie je.

Vzhľadom na obsah dovolania, ako aj na zákonnú povinnosť skúmať, či napadnuté rozhodnutie nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 ods. 1 O. s. p. (§ 242 ods. 1 O. s. p.), zaoberal sa dovolací súd otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 ods. 1 O. s. p. Podľa § 237 ods. 1 O. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo, alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca, alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Oprávnený vady v zmysle § 237 ods. 1 písm. b/ až e/, g/ O. s. p. nenamietal a tieto nezistil ani dovolací súd.

Podľa oprávneného súdy rozhodli veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov (ust. § 237 ods. 1 písm. a/ O. s. p.).

Právomoc súdu je upravená v ust § 7 a § 8 O. s. p. Z tohto ustanovenia vyplýva, že v občianskom súdnom konaní sudy prejednávajú a rozhodujú spory a iné právne veci, ktoré vyplývajú z občianskoprávných, pracovných, rodinných, obchodných a hospodárskych vzťahov, pokiaľ ich podľa

zákona neprejednávajú a nerozhodujú o nich iné orgány (§ 7 ods. 1 O. s. p.). V občianskom súdnom konaní súdy preskúmajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci a rozhodujú o súlade všeobecne záväzných nariadení orgánov územnej samosprávy vo veciach územnej samosprávy so zákonom a pri plnení úloh štátnej správy aj s nariadením vlády a so všeobecne záväznými právnymi predpismi ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy, pokiaľ ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú o nich iné orgány (§ 7 ods. 2 O. s. p.). Iné veci prejednávajú a rozhodujú súdy v občianskom súdnom konaní, len ak to ustanovuje zákon (§ 7 ods. 3 O. s. p.).

Nedostatok právomoci súdu je neodstrániteľnou podmienkou konania, ktorá má za následok, že súd nemôže vydať rozhodnutie vo veci samej, ale musí konanie zastaviť a vec postúpiť inému orgánu. Prípustnosť dovolania z dôvodu nedostatku právomoci súdu je daná, ak súd rozhodol vo veci, o ktorej mal rozhodnúť iný orgán.

Najvyšší súd Slovenskej republiky má za to, že súdy rozhodovali vo veci, ktorá patrí do ich právomoci. Napadnuté rozhodnutie bolo vydané v exekučnom konaní, v ktorom rozhodovanie súdov vyplýva jednoznačne priamo zo zákona, napr. z ustanovenia § 29, § 38 ods. 3 a § 44 ods. 1 Exekučného poriadku.

Vzhľadom na uvedené, námietka oprávneného o existencii vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ O. s. p. nie je dôvodná.

Oprávnený v dovolaní ďalej namieta, že súdy mu v konaní odňali možnosť pred súdom konať v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.

Dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia, je procesne nesprávny postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť pred ním konať a uplatňovať (realizovať) procesné oprávnenia účastníka občianskeho súdneho konania, priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv.

Oprávnený tvrdí, že k procesnej vade uvedenej v § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. došlo tým, že súdy vykonali dokazovanie listinnými dôkazmi bez nariadenia pojednávania a bez jeho účasti.

V preskúmvanej veci dospelo exekučné konanie do štádia posudzovania splnenia tých zákonom stanovených procesných predpokladov, za ktorých súd poverí exekútora vykonaním exekúcie. Dovolaním je napadnuté rozhodnutie vydané v tomto štádiu exekučného konania.

Po podaní žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul z hľadiska ich súladu so zákonom. V súvislosti s tým najmä skúma, či návrh na vykonanie exekúcie má všetky náležitosti, či je k návrhu pripojený exekučný titul opatrený potvrdením (doložkou) o vykonateľnosti, či je exekučný titul materiálne vykonateľný, či sú oprávnený a povinný osobami uvedenými v exekučnom titule a či sú splnené všeobecné podmienky konania v zmysle § 103 O. s. p. V štádiu, pri ktorom súd skúma, či žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrh na vykonanie exekúcie alebo exekučný titul nie sú v rozpore so zákonom (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku), sa vychádza z tvrdení oprávneného v návrhu na vykonanie exekúcie a z exekučného titulu. V tomto štádiu súd nevykonáva dokazovanie (ako procesnú činnosť súdu upravenú v ust. § 120 až § 136 O. s. p.) - postačujúce je totiž, ak sú rozhodujúce skutočnosti dostatočne osvedčené okolnosťami vyplývajúcimi zo spisu, vrátane do neho založených listín a príloh. Vzhľadom na to sa toto oboznamovanie s obsahom listín, posudzovanie splnenia podmienok konania a tiež predpokladov, za ktorých možno vyhovieť žiadosti súdneho exekútora o poverenie na vykonanie exekúcie, nemusí vykonávať na pojednávaní a za prítomnosti oprávneného a povinného. Táto námietka oprávneného je vzhľadom na uvedené nedôvodná.

Dovolací súd ďalej k námietkam oprávneného pre úplnosť uvádza, že pokiaľ oprávnený v návrhu na

vykonanie exekúcie označí za exekučný titul rozsudok rozhodcovského súdu, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný riešiť otázku, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej (resp. platnej) rozhodcovskej zmluvy (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 9. februára 2012 sp. zn. 3 Cdo 122/2011). Skúmaním platnosti rozhodcovskej doložky (v spotrebiteľskej veci) súdy v exekučnom konaní nepreskúvajú vecnú správnosť rozhodcovského rozsudku, ale len realizujú svoje oprávnenie vyplývajúce zo zákona, a to z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, t. j. oprávnenie posúdiť, či tento exekučný titul nie je v rozpore so zákonom (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 21. marca 2012 sp. zn. 6 Cdo 1/2012).

Dovolací súd pripomína, že Súdny dvor Európskej únie v rozhodnutí C-40/08 vo veci *Asturcom Telecomunicaciones SL. v. Christina Rodríguez Nogueira* vyslovil, že nerovný stav medzi spotrebiteľom a dodávateľom môže byť kompenzovaný iba pozitívnym zásahom, vonkajším vo vzťahu k samotným účastníkom zmluvy, ako aj to, že vnútroštátny súd má aj bez návrhu posudzovať nekalú povahu zmluvnej podmienky. Podľa názoru zaujatého týmto súdnym dvorom sa má Smernica Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách vykladať v tom zmysle, že vnútroštátny súd, ktorý rozhoduje o návrhu na výkon právoplatného rozhodcovského rozsudku, ktorý bol vydaný bez účasti spotrebiteľa, musí hneď, ako sa oboznámi s právnymi a skutkovými okolnosťami potrebnými na tento účel, preskúmať ex offo nekalú povahu rozhodcovskej doložky uvedenej v zmluve, uzavretej medzi podnikateľom a spotrebiteľom v rozsahu, v akom podľa vnútroštátnych procesných pravidiel môže takéto posúdenie vykonať v rámci obdobných opravných prostriedkov vnútroštátnej povahy. Ak je to tak, prináleží vnútroštátnemu súdu vyvodiť všetky dôsledky, ktoré z toho podľa daného vnútroštátneho práva vyplývajú, s cieľom zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol uvedenou doložkou viazaný.

Dovolací súd sa ďalej zaoberal námietkou dovolateľa, či rozhodnutia súdov nižších stupňov sú dostatočne odôvodnené, preskúmateľné (§ 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.). Po preskúmaní veci však dospel k záveru, že táto námietka dovolateľa taktiež nie je dôvodná.

Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (III. ÚS 209/04, IV. ÚS 115/03). Európsky súd pre ľudské práva v rámci svojej judikatúry vyslovil, že právo na spravodlivé súdne konanie zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (napr. *Georgiadis v. Grécko* z 29. mája 1997, *Recueil III/1997*).

Podľa § 157 ods. 2 O. s. p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa § 167 ods. 2 O. s. p., ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry EŠLP. Judikatúra tohto súdu ale nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (*Ruiz Torija c. Španielsko* z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; *Hiro Balani c. Španielsko* z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; *Georgiadis c. Grécko* z 29. mája 1997; *Higgins c. Francúzsko* z 19. februára 1998).

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje

rozhodnutie aj v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k záveru, že v odôvodnení svojho rozhodnutia prvostupňový súd zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody svojho rozhodnutia a odvolací súd dôvody, pre ktoré rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil (aj so zreteľom na obsah odvolania oprávneného). Ich rozhodnutia nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súdy sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlili od znenia príslušných ustanovení a nepopreli ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

Pokiaľ ide o úplnosť zistenia skutkového stavu veci, treba uviesť, že v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 O. s. p. dôvodom dovolania nemôže byť samo osebe nesprávne skutkové zistenie. Dovolanie totiž nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O. s. p.) a hmotnoprávnych (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.) väd. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, ani prieskumu vykonaného dokazovania.

Oprávnený v dovolaní ďalej tvrdil, že nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia spôsobuje jeho arbitrárnosť, ktorá zakladá dovolací dôvod podľa ust. § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. Iná vada konania je procesná vada, ktorá na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 ods. 1 O. s. p. nezakladá zmatečnosť rozhodnutia. Je právne relevantná, ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolací súd môže pristúpiť k posúdeniu opodstatnenosti tohto tvrdenia o existencii tohto dovolacieho dôvodu až vtedy, keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné; o tento prípad ale v prejednávanej veci nejde.

K námietkam oprávneného ohľadne právneho posúdenia veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.) dovolací súd pre úplnosť uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 ods. 1 O. s. p. a nepôsobuje zmatečnosť rozhodnutia).

V súvislosti s Nálezom Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 499/2012-47 z 10. júla 2013, dovolací súd dodáva, že ak exekučný súd pri preskúmaní žiadosti exekútora na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vychádza aj z iných listín (či iných dôkazov) než tých, ktoré sú výslovne uvedené v § 44 ods. 2 Exekučného poriadku (exekučný titul, návrh na vykonanie exekúcie a žiadosť o vydanie poverenia) a na tomto základe posúdi exekučný titul v neprospech oprávneného, je povinný dať mu možnosť vyjadriť sa k podkladom svojho preskúmania, avšak pre ústavnú konformnosť konania ako celku postačuje, ak je oprávnenému táto možnosť reálne poskytnutá v odvolacom konaní (sp. zn. PLz. ÚS 1/2014). Nakoľko oprávnený podal proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa odvolanie, v ktorom sa vyjadril aj k posúdeniu listín, z ktorých vychádzal súd prvého stupňa pri preskúmaní žiadosti exekútora na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, oprávnenému týmto bola poskytnutá možnosť vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam, ktoré boli podkladom pre vydanie takéhoto rozhodnutia.

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ust. § 239 O. s. p., ani z ust. § 237 ods. 1 O. s. p. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie

oprávneného odmietol podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa uznesením odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnej povinnej vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti oprávnenému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky jej však žiadne trovy dovolacieho konania nepriznal z dôvodu, že jej žiadne trovy v dovolacom konaní nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.